

FERNANDO J. MÚÑEZ

NETFLIX

NYNÍ JAKO SÉRIE
NA NETFLIXU

KUCHAŘKA

Z CASTAMARU

V DOBRÉM I VE ZLÉM

2. ČÁST

Kuchařka z Castamaru

V dobrém i zlém

2. část

Vyšlo také v tištěné verzi

Fernando J. Múñez

Kuchařka z Castamaru - V dobrém i zlém, 2. část – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KUCHAŘKA
Z CASTAMARU

V DOBRÉM I VE ZLÉM

2. ČÁST

FERNANDO J. MÚÑEZ

Original title: LA COCINERA DE CASTAMAR
Copyright © Fernando Javier Múñez Rodríguez, 2019
Translation rights arranged by IMC Agència Literària, SL
All rights reserved.
Cover Design: www.buerosued.de
Cover Image © Arcangel Images/Ildiko Neer

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2023
Translation © Soňa Valdeková, 2023

Odpovědná redaktorka a korektorka Marie Henzlová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing

www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-489-7

ISBN ePUB: 978-80-7546-515-3

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-516-0

ISBN PDF: 978-80-7546-517-7

DRUHÝ DÍL

16. října 1721–7. listopadu 1721

1. KAPITOLA

16. října 1721

Amelia se k odjezdu připravovala už několik dní. Castamar byl jejím domovem půl roku a teď na podzim, právě v den, kdy se měly konat tradiční castamarské slavnosti, se rozhodla vydat do El Escorialu a navštívit svoji matku. O jejím zdravotním stavu se dozvíдалa jen z dopisů od služebnictva, které se o ni staralo. Svým typickým uhlazeným způsobem jí napsal i don Enrique, aby ji informoval, že se zúčastní večere v Castamaru a doufá, že se tam s ní setká. Vyděsilo ji to. Nevěděla, jak mu má vysvětlit, že nedokáže splnit, co od ní žádá, a že je nad její síly svést dona Diega.

Měla sice na své straně doňu Mercedes a její synové k ní byli milí a pozorní, ale nic víc. Kromě toho dospěla k přesvědčení, že kdyby markýz zjistil, že ve svádění dona Diega vůbec nepokročila a svatba je v nedohlednu, mohl by zinscenovat nehodu a nenápadně ji a její matku připravit o život.

Vymyslela plán, jak se z této nepříjemné situace dostat. Nejdříve by musela vyzvednout matku, opustit Madrid a vydat se do Cádizu. Tam by nastoupily na loď a odpluly do Evropy, možná do Francie, nebo odjely do Ameriky. Doufala, že podplatí

majordoma nebo někoho ze služebnictva, aby ji odtud dostal. Kdyby se jí to podařilo, mohla by navždy na dona Enriquee zapomenout. Mezitím ale musela hrát jeho hru a udržovat ho v přesvědčení, že dokáže splnit, co jí nařídil. Za nic na světě by neprozradila donu Gabrielovi svoji účast na spiknutí, a to přesto, že si ho po té době u nich nesmírně vážila. Nemohla riskovat matčin život, ale i kdyby necítila zodpovědnost vůči matce, uvědomovala si, že don Enrique má dostatek prostředků k tomu, aby ji uštval jako laň kdekoliv. Dokonce ji napadlo, že by dona Gabriela mohla požádat, aby ji do El Escorialu doprovázel, a kdyby služebnictvo v El Escorialu nespolupracovalo, ochránil by ji před markýzovým hněvem. Ale potom si to rozmyslela, protože nechtěla, aby markýz svou nenávist obrátil i vůči němu. A tak mlčela, i když k němu chtěla být upřímná. Obávala se o jeho bezpečnost, protože kdyby mu prozradila markýzovy plány, stal by se jeho nepřitelem a konfliktu by se nevyhnuli.

Od chvíle, co ji zachránil před smrtí a vytáhl ji z bahna uprostřed bouřky, barva jeho pleti pro ni přestala být důležitá. Byla si jistá, že by pro ni udělal všechno. Důsledně dodržoval doporučení od lékaře, osobně jí na tvář přikládal léčivé obklady, procházel se s ní po castamarských zahradách, brávil ji na výlety do Villacoru, psal jí milé vzkazy, obšťastňoval ji čtením, dokonce jí hrál na cembalo. A tak jednoho jarního dne přestala řešit barvu jeho pokožky a začala vnímat hloubku jeho ducha. Nikdy předtím nepoznala šlechetnějšího a starostlivějšího člověka. Don Gabriel měl všechno, co si dáma mohla u muže přát: byl přitažlivý, sebevědomý, spolehlivý a oddaný. Proto tu teď seděla se sbalenými zavazadly a smutně čekala, aby se s ním rozloučila. Rozuměli si, ale nemohli svůj vztah zveřejnit, protože by oběma

přinesl jen potíže. Ona, svobodná žena s poskvrněnou pověstí a zizvenou tváří, a on, ačkoliv měl na castamarském panství postavení, mimo něj byl jen dalším černochem z mnoha, jimiž společnost opovrhovala.

Někdo zaklepal na dveře a Amelia ho vyzvala, aby vešel. Don Gabriel byl dokonale upravený, pod taftovým kabátkem měl oblečené světlemodré sako se stříbrnými knoflíky. Otočila se a mírně se před ním uklonila. Sňal si třírohý klobouk, zdvořile ji pozdravil a zeptal se, zda je pravda, že se chystá opustit Castamar.

„Vážím si vaší pohostinnosti, ale nechci vám dělat starosti. Jak vidíte, věci, které jste mi tak laskavě přinesl z mého domu v Madridu, mám už sbalené. Ráda bych navštívila svoji matku.“

Chápavě přikývl. Stiskl rty jako vždy, když se musel vrátit k útoku a přepadení. Už před několika měsíci mu dala jasně najevo, že neví o nikom, kdo by jí mohl chtít tak hrubým způsobem ublížit. Dokonce dodala, že i kdyby o někom takovém věděla, bylo by moudřejší o tom mlčet, protože by jí to přineslo jen hanbu, a navíc by mohla způsobit problémy všem, kterým by se se svými podezřeními svěřila. Zdálo se, jako by to stálo mezi nimi. Nastalo ticho, vypadalo to, že se ani jeden z nich nechce rozloučit. Potom se na ni zahleděl tmavýma očima a řekl:

„Rád bych vám ještě jednou zopakoval, že si z celého srdce přeji, abyste dnes zůstala na večeři.“

Při pomyslení na dona Enriquea se jí udělalo mdlo, a tak jen sklopila zrak.

„Samozřejmě že tlumočím i přání svého bratra a mé matky, která si vás, a to velmi dobře víte, nesmírně váží,“ dodal. „A trvám na tom, co bylo řečeno minule na procházce, že by bylo pro mě ctí, kdybych vás na večeři mohl doprovázet.“

Usmála se, když si na to vzpomněla.

„Děkuji za nabídku, ale kdybyste dnes večer byl mým společníkem, ocitla bych se v nepříjemné situaci a myslím, že vy...“

„Rozumím. Někdy zapomínám, o co vás vlastně žádám,“ citlivě ji přerušil. „Nemusíte se obávat, moje pozvání se týkalo jen soukromé večeře v kruhu přátel, kterou můj bratr už tradičně organizuje před začátkem oslav. I přes bratrovo přemlouvání se hlavních slavností neúčastním. Barva mojí pleti by dvořanům vadila a chápu, že s tím máte problém i vy. Rozumím vašim obavám, že byste se mohla dostat do řečí, a mohlo by to mít... katastrofální násled...“

Amelia k němu přistoupila, zdvihla ruku, a naznačila, aby mlčel. Cítila jeho zrychlený dech a pronikla k ní vůně éterického oleje připomínající letní květiny.

„Špatně jste si to vysvětlil, done Gabrieli,“ zašeptala, „ačkoliv musím připustit, že když jsem přijela do Castamaru, vaše barva ve mně vzbuzovala nedůvěru a nevoli. Ale to už dávno není pravda. Hlavně potom, co jste mi zachránil život. Jste nejlepší společník, jakého bych si k večeři mohla přát, a moje odmítnutí nemá s barvou vaší kůže nic společného. Pozvání jsem odmítla... kvůli své... hloupé ženské marnivosti...“ vysvětlila a dotkla se výrazné jizvy na tváři. „Nechci se na slavnostech takto ukazovat.“

Výraz dona Gabriela se v okamžiku změnil.

„Omlouvám se za svoji reakci,“ řekl. „Zvykl jsem si na pohrdání, které moje barva vzbuzuje u netolerantních lidí. Myslela jsem jen na sebe, i když jsem měl myslet spíš na vás.“

„Neobviňujte se. Zním vás, vím, jak šlechetné srdce máte,“ prohodila Amelia, jako by se nic nestalo.

Chvíli na sebe hleděli a ona cítila, že je mezi nimi mnoho nevyřčeného. Čekala a on k ní přistoupil.

„Dovolte mi, abych vás chránil,“ řekl. „Přísahám, že nedopustím, aby vám znovu někdo ublížil.“

Ta slova ji natolik dojala, že se mu měla sto chutí ke všemu přiznat. Konečky prstů ji pohladel po jizvě a ona se váhavě dotkla jeho ruky. Ani nevěděla jak, nekonečný prostor, který je dosud rozdělával, zmizel. Pomalu sklonila hlavu a opřela si čelo o jeho hrud'. Vtom někdo zaklepal a okamžitě se od sebe odtáhli. Do pokoje vstoupil don Diego. Překvapilo ho, že ji tam našel v bratrově společnosti. Zmateně couvl, ale don Gabriel ho ujistil, že nepřišel nevhod. Na chvíli se v ní znovu probudil zvláštní pocit, jako když bratry zažila poprvé o samotě. Nebyly mezi nimi žádné rozdíly, spojovalo je jen pouto pevné jako ocel. Slepě si důvěřovali, jeden o druhém vůbec nepochybovali. A hlavně jí rozhovor o otroctví s donem Diegem otevřel oči a pochopila, jak je svět vůči barevným nespravedlivý.

„Přišel jsem poprosit seňoritu Castrovou, aby dnes zůstala na večeri,“ ozval se Diego ještě trochu nejistě.

Don Gabriel začal překotně vysvětlovat, že nemůže zůstat kvůli neodkladným záležitostem, ale dřív než dokončil větu, Amelia ho náhle přerušila a oznámila, že povinnosti počkají a ráda se večere zúčastní. Don Diego odešel, aby informoval služebnictvo, že k večeri bude o jednoho hosta víc. Když odešel, don Gabriel jí poděkoval za to, že se rozhodla zůstat.

„Je to to minimum, co pro vás mohu udělat,“ odvětila.

„V žádném případě vás nechci kompromitovat. Uvědomuji si, že dáma z dobré společnosti...“

„Budu velmi ráda, když půjdeme na večeri spolu,“ přerušila ho.

Byla přesvědčená, že se zachovala správně. Možná přijala pozvání, protože ji o to požádali opakovaně, a možná proto, že se v náručí dona Gabriela cítila bezpečně, nebo jednoduše proto, že se už odmítala bát. Gabriel se omluvil a vydal se za Diegem. Když zůstala v pokoji sama přemohl ji strach. Sedla si a ruce se jí nekontrolovatelně třáslly.

„Buď silná, Amelie,“ řekla si. „Ať se u večere stane cokoliv, don Gabriel bude stát po tvém boku. Jestli chceš být svobodná, musíš se donu Enriqueovi postavit.“

V ten samý den, 16. října 1721

Podle slov Andrése Moguera se soukromá večere, kterou zorganizoval don Diego pro přátele, „dokonale vydařila“. Someliér dohlížel na práci stolníků, posílal po nich do kuchyně jasné pokyny a stručné vzkazy o tom, jak večere probíhá. Když popisoval, co se během večere dělo v jídelně, nezapomněl zmínit, jak hrobové ticho zavládlo mezi hosty, když přinesli obložené mísy, maso a polévku. Přerušovaly ho jen občasné vzdechy spokojených strávníků.

Do víru příprav slavností se castamarské panstvo ponořilo už před třemi dny. Nejdříve přijela vévodova matka doña Mercedes se svým hostem donem Enriquem de Arcona. Později přicestovali přátelé Jeho Excelence, don Francisco a don Alfredo. Clara sloužila v Castamaru už rok. Oslav, jejichž tradici založila ještě doña Alba, se každoročně zúčastňoval téměř celý madridský královský dvůr a během dvou nocí a jednoho dne se Castamar celý rozzářil. Se souhlasem Jeho Excelence měla Clara tentokrát

dost času na to, aby vydala příslušné pokyny všem, kterým organizovala práci jako hlavní kuchařka: floristům, skladníkům masa a ryb, zelinářům, ovocnářům, obilnářům, obslužnému personálu, someliérovi...

V kuchyni se cítila jako François Vatel, kuchař a významný organizátor velkolepých oslav z minulého století, a přesně tak to i popsala v dopise adresovaném matce a sestře, který jim ráno odeslala jako odpověď na jejich poslední zprávy, kde ji informovaly, že jsou v pořádku a zdravé. Clara se s radostí úhledným písmem rozepsala, jak musela Jacinta Suáreze, nákupčího potravin, poučovat, aby přivezl jen zboží prvotřídní kvality; jak hlavnímu floristovi Lázarovi Molásovi podrobně vysvětlovala, jaké dekorace chce na každý stůl; jak osobně usměřňovala Matildu Marrónovou, jaký typ panenského olivového oleje má použít, jaké želé, omáčku či ovoce má připravit a v jakém pořadí.

Když dopsala dopisy, vrátila se k plánování. Všechno měla detailně promyšlené: rozmístění jídel, masa a ryb, prezentaci a pořadí, v jakém se mají na stole objevit; jako by ani nešlo o jídlo, ale o dokonale nacvičený tanec. Měla na starosti tři kuchyně a stejné kuchaře, kteří se osvědčili před rokem. Pozorně sledovala, zda se všechno vyvíjí podle jejích představ. Francouzský šéfkuchař Jean-Pierre de Champfleury, kterého minulý rok její pokyny rozčilovaly, tentokrát ochotně udělal všechno, o co ho požádala. Zřejmě se z královnina okolí doslechl o mimořádných kulinářských kvalitách seňority Belmonteové, od které se i on mohl něco přiučit. Při této příležitosti Clara připravila pro Její Veličenstvo několik malých porcí italských těstovin s masem, které dochutila oreganem, bazalkou a rajčaty, troškou bílého vína a cukru, aby nebyla omáčka kyselá.

Na žádost Jejich Veličenstev přijeli tentokrát na castamarské slavnosti i královští osobní kuchaři don Pedro Benoist a don Pedro Chatelain, kteří také dohlíželi na přípravu jídel a ochutnávali. Hned ráno Claře oba upřímně poblahopřáli a dali jí několik užitečných rad, za což jim byla vděčná. Od svítání nemyslela na nic jiného než na vaření a organizování personálu, i když občas, na cestě od jedné pece ke druhé, nechala myšlenky zalétnout i k oblíbené policičce ve svém pokoji, na které stálo už víc než čtrnáct svazků kulinářských děl. Od neočekávané návštěvy doni Úrsuly v den Rosalíny smrti knihy radši vždy zakrývala látkou, aby je nebylo vidět, kdyby se u ní náhodou objevila další nečekaná návštěva. Kdyby je doña Úrsula objevila, mohla by si vymyslet nějakou lež, jen aby ji zdiskreditovala před služebnictvem. Naštěstí ji od té doby navštívil jen seňor Casona, který jí přinesl několik větvíček nočního jasmínu na provonění pokoje.

Clařin vztah s hospodyní byl stále stejně chladný a formální. Také nedávno, před čtyřmi dny, došlo mezi nimi k dalšímu z obvyklých konfliktů. Claře bylo dona Melquíadese líto. Od ledna byl uvězněný ve svém pokoji jako přízrak, a tak se rozhodla za něho u vévody přimluvit a požádat ho, aby mu odpustil. Když se o tom dozvěděla doña Úrsula, přišla do kuchyně a přede všemi na ni křičela, aby se „přestala míchat do věcí, které se netýkají kuchyně“. Claru to nevyvedlo z rovnováhy, spíš ji překvapila reakce dona Diega. Vyslechl si její žádost, ale přijal ji s nevůlí a měl co dělat, aby před ní potlačil svůj hněv. Téměř vybuchl, ale nakonec odešel beze slova, s napjatým výrazem ve tváři. Později jí Elisa prozradila, že ačkoliv nebyla jediná, kdo se za dona Melquíadese u vévody přimlouval, jen ona v sobě našla odvalu postavit se donu Diegovi přímo. Ostatní sluhové

zmiňovali dona Melquíadesa ve vévodově přítomnosti opatrně, občas utrousili nenápadnou poznámku nebo vyslovili dvousmyslnou narážku o potřebě odpuštění hříchů. Opakovalo se to tak často, že sám vévoda před několika měsíci řekl doně Úrsule, že záležitost s majordomem si chce vyřešit sám, proto mu nemusí služebnictvo podsouvat další návrhy a další narážky, vyslechl si víc než dost a bere to na vědomí. Doña Úrsula v tomto smyslu informovala celé služebnictvo, s výjimkou Clary, a čekala jen na to, kdy šlápne vedle. Vévoda před ní sice dokázal potlačit svůj hněv a nezačal na ni rvát, ale hospodyně vyhrála. V přítomnosti ostatních sluhů se před ní nadutě postavila a vynadala jí, aby se nemíchala do věcí, do kterých jí nic není. Neměla doň Úrsulu v lásce, ale v tomto případě s ní musela souhlasit. Obhajovat dona Melquíadesa nebylo v náplni práce hlavní kuchařky, ale nemohla si pomoci. Señor Elquiza už téměř devět měsíců nevyšel z pokoje, nemohl opustit Castamar a byl zoufalý, protože zklamal svého chleboďárce.

Šířily se klepy, že v majordomově pokoji se občas zastavil nějaký člen služebnictva, ale ve skutečnosti ho bez obav a otevřeně, a to i navzdory výslovnému zákazu hospodyně, navštěvoval jen Simón Casona a ona, aby zmírnili jeho samotu a smutek. Ona za ním chodívala hlavně proto, aby osamělý muž, který byl na panství dlouhé roky pojmem, neupadal na duchu a nešířil se výčitkami. Naposledy se u něho zastavila před pěti dny. Měl neupravené vousy a dlouhé vlasy. Pochmurný pokoj s tmavou podlahou byl jen odrazem jeho soužení a vypadal stejně zanedbaně jako on.

„Doufám, že vás neruším,“ prohodila Clara.

„V žádném případě, señorito Belmonteová,“ odpověděl zdvořile.

Za uplynulých pár měsíců se velmi spřátelili a byli si blízcí. Postupně si začali důvěřovat a postěžovali si jeden druhému, jak se s nimi život nemazlil. Don Melquíades se jí dokonce přiznal, že když byl mladší, zamiloval se do dívky z významného rodu, ale kvůli rozdílnému společenskému postavení se nemohli vzít. On byl jen obyčejný sluha, a ona chtěla vyhovět otcovu přání a vdát se za někoho na úrovni. Jeho milá se odstěhovala na sever do Galicie a on po ní dlouhé roky toužil. Při jiné příležitosti, o několik měsíců později, se jí svěřil, že když doña Úrsula přišla pracovat do Castamaru, zdála se mu přitažlivá a uměl si představit, že by si s tak charakterní ženou mohl rozumět. Oba se zasmáli nad tím, jak byl naivní.

„Všichni se občas dopouštíme omylů,“ snažila se ho povzbudit Clara. „Po otcově smrti jsem byla pro matku přítěží. Nemohla jsem vyjít ven ani vydělat žádné peníze a moje ubohá matka utratila všechny úspory, aby nás uživila a aby se o mě postarala. Moje mladší sestra si to téměř neuvědomovala. Navzdory bezútesné situaci stále věřila, že nějaké peníze máme. Jednoho dne jsem to už nevydržela a zoufale jsem na ni křičela, jak může být tak naivní a hloupá. Vysvětlila jsem jí, že máme sotva na jídlo a že nás brzy vyhodí z pronajatého pokoje... Přijala to velmi těžce.“

Přátelské rozhovory s majordomem ji přiměly k tomu, že se za něho rozhodla přimluvit u dona Diega, ale don Melquíades o tom netušil. Po vévodově reakci se celý den cítila hrozně. Byla roztěkaná a nemohla se smířit s myšlenkou, že Jeho Excelenci možná urazila. Přitom poslední měsíce byla uvolněná a šťastná. Ráno si vždy listovala v knihách receptů a chystala nové pokrmy, jen aby ho potěšila. Připravila originální omáčku, bažanta nebo jehněčí na jiný způsob, použila nový postup přípravy

krému nebo zajímavě zpracovala ovoce. Při pohledu na knihy byla šťastná, ale vzkazy vložené uvnitř v ní vyvolávaly nepopsatelné pocity. Uběhlo jaro, později i léto, a ačkoliv se s vévodou několikrát setkali sami, bavili se vždy přesně tak, jak se očekávalo od kuchařky a jejího pána. Zatímco setkání byla výjimečná, tajné výměny vzkazů byly stále častější. Na každý vévodův dopis zdvořile odpověděla a kopii si uložila, aby si ji mohla občas přečíst. A tak některé večery trávila tím, že otevírala knihy jednu po druhé a četla krátké vzkazy, které si posílali.

Díky dopisování se v ní něco pohnulo. Uvědomovala si vévodovu blízkost, rozuměla si s ním víc než s kýmkoliv ze služebnictva. Přes dopisy poznala člověka, který se skrýval za vznešeným titulem. Kromě toho v sobě našla odvahu čelit hrůze z otevřeného prostoru, jak se mu svěřila v jednom ze svých psaníček:

Drahá Excellence,

señor Moguer mě laskavě informoval, že pečené jehněčí stehno i vaječný dezert Vám velmi chutnaly. Přiznávám, že občas na mě dolehne nejistota, jestli i v budoucnosti dokážu připravit všechna jídla podle Vašich představ, ale zároveň jsem nesmírně ráda, že Vám můj způsob vaření vyhovuje. A navíc velkorysost, kterou mi prokazujete, mě povzbudila natolik, že jsem odhodlaná překonat hrůzu z otevřeného prostoru.

Na vévodovu odpověď nemusela dlouho čekat. Úhledným a rozhodným písmem odepsal:

... jste silná a odvážná žena, señorito Belmonteová. Pokračujte v započaté cestě a nepochybujte, že svůj strach porazíte

dřív, než si myslíte. Nepředpokládám, že další kniha stihne dorazit už tento týden, ale doufám, že Vám ji budu moci co nejdřív odevzdat.

Na další kuchařskou knihu si musela počkat víc než osm dní, ale o to větší radost jí přinesla. Když uviděla *Le nouveau cuisinier* od kuchaře Pierra de Lune vydanou v Paříži v roce 1656, dlouho nepřemýšlela a napsala donu Diegovi pár řádků o tom, jak je jako kuchařka v Castamaru šťastná. Netrvalo dlouho a začali si dopisovat pravidelně a nezáleželo na tom, zda dostala knihu či ne. Clara se občas přistihla, že už se nemůže dočkat vévodova dalšího dopisu. Jednou v létě, po obědě s přáteli ve Villacoru, jí don Diego nechal vzkaz, kterým ji potěšil i vystrašil zároveň.

Moje rozhodnutí obdarovat Vás kuchařkami, patří bezpochyby k těm nejlepším. Neumíte si představit, s jakým požitekem si pochutnávám na nových jídlech, která mi podle nich připravujete, ale musím dodat, že tato radost je malá v porovnání s uspokojením, které ve mně probouzí představa, že je pro mě připravujete s láskou.

O dva řádky, níž dodal:

A tak s každým soustem ve mně roste upřímná náklonnost k Vám.

Rozbušilo se jí srdce a tep se jí nekontrolovatelně zrychlil. Přemýšlela, jaké by mohlo mít společné tajemství pokračování. Je

to jen nevinná hra kuchařky a vévody, kteří si potají vyměňují dopisy, nebo bude muset z Castamaru odejít se zlomeným srdcem a rozloučit se s vysněnou prací? Byla tak zmatená, že ho na odpověď nechala čekat čtyři dny. Ale když slyšela, jak chodí neustále do sklepa a předstírá, že si přišel vybrat víno, ačkoliv toužil po jejím dopise, dojalo ji to. Přišel aspoň šestkrát, ale žádné z vín, které si vzal, se mu nezdálo dost dobré. Tolik lahví kvalitního Valdepeñas se tehdy vylilo... Nakonec mu Clara odepsala pár řádků:

Vaše Excellence, chtěla bych Vám poděkovat za uplynulé měsíce. Naposledy jsem byla tak šťastná, když ještě žil můj zesnulý otec, a...

Zbytek věty několikrát přeškrtnla a přepsala. Podařilo se jí ji dopsat bez chyb až na čtvrtý pokus:

... a obětavost, pozornost a projevy náklonnosti, kterými mě zahrnujete, způsobily, že si Vás každým dnem vážím víc, protože jinak Vám svoji přízeň prokázat nemohu, Excellence.

Později, když se šla přimluvit za dona Melquiádeše, chovala se jako zaslepená. Nedivila se, že don Diego při jejím požadavku zkameněl a vzteky mu zbělaly rty. Pronásledovaly ji výčitky a chyběla jí vévodova blízkost. Druhý den odpoledne ho požádala o přijetí. Vyhnula se číhající doně Úrsule, vešla do salónu, a chtěla se mu za svoji troufalost omluvit.

„Dřív, než něco řeknete, přijměte můj dar,“ řekl a s úsměvem jí podával další knihu. „Tuhle jsem vám chtěl dát osobně.“

Začervenala se, poděkovala mu uctivou poklonou a natáhla k němu ruku. Dotkli se. Don Diego ještě stále držel knihu a Clara si přála, aby ji nikdy nepustil. Pod obalem na ni čekalo milé překvapení.

„Doufám, že ji ode mě přijmete jako omluvu za ten nevrlý výstup a prominete mi ho,“ promluvil zvučným hlasem.

Nemusel nic vysvětlovat, věděla, o čem mluví.

„Vaše Excellence, nezlobte se. Víím, že mně do těchto záležitostí nic není, proto bych se vám chtěla spíše omluvit já... Prosím, odpusťte mi tu včerejší troufalost a přílišnou upřímnost, když jsem od vás chtěla, aby...“

Don Diego se na ni upřeně podíval a rozesmál se. Přerušil ji, jako by na omluvě vůbec nezáleželo.

„Señorito Belmonteová, jste neuvěřitelná. Señor Elquiza má ve vás znamenitou obhájkyni,“ prohlásil. „To já jsem se choval nevhodně. Moje reakce byla přehnaná. Chránila jste přítele, máte na to plné právo.“

Znovu ji přivedl do rozpaků a opět ji polil ruměncem.

„Chtěla jsem se za něho jen přimluvit, nechtěla jsem zneužít náklonnosti, kterou mi Vaše Excellence projevuje,“ poznamenala. „Pochopím, a nebudu vám to mít za zlé, když usoudíte, že don Melquíades si vaše odpuštění nezaslouží.“

Přikývl a přestal se smát.

„Něco vám řeknu. Don Melquíades mě zklamal, protože zneužil mojí důvěry, ale nikdy jsem nechtěl, aby opustil Castamar. Potřeboval jsem čas, aby zrada trochu přebolela. Nikdy jsem neměl v úmyslu vyhodit ho, natož ho ještě poslat do vyhnanství. Slibuji, že majordomovu situaci vyřeším do konce týdne. Nechci, abyste se kvůli tomu trápila.“